

ASSISI-NYT – FEBRUAR 2006

*Frans har dialog med den muslimske sultan af Egypten i 1219
som det første interreligiøse møde mellem en kristen og en muslim*

*Fresko af Giotto i overkirken af
Basilica di San Francesco, Assisi*

Kæreste Assisi-venner.

Efter nogle forudgående vintermåneder i Assisi, som var usædvanligt strenge med kulde og endda sne, har februar vist sig fra en meget mere mild side. Vi har haft mange solskinstimer, hvor temperaturen i solen og i læ nåede op på over 15 grader, og hvor naturen og fuglene for alvor vågnede op igen. Græs og de mere hårdføre småblomster gror igen, og der er friske grønne farver overalt iblandet de små blomsters mange farver. Kun på toppen af Monte Subasio og de omkringliggende bjerge synes vinteren fortsat at have godt fat, og der ligger stadigvæk sne. Selvom udendørslivet i Assisi stadigvæk er præget af en velsignet fred og ro om hverdagen, oplever vi flere pilgrimme end sædvanligt for årstiden i weekenderne. I det milde vintervejr, der også med de tiltagende lyse timer, virkelig begynder at stemme sjæl og sind mod forår og flere ydre aktiviteter, strømmer især italienere og mange japanske grupper til Assisi lørdag og søndag, og overalt er der snak, glæde, fotografering og ivrig beskuen af Assisis mange maleriske middelalderhuse, snørklede stræder, pittoreske trapper, smukke kirker og storslåede udsigtspunkter over den frodige dal, der ligger udbredt for vore øjne som et smukt, mangefarvet tæppe. På denne sidste dag i februar, hvor dette nyhedsbrev udsendes,

skinner solen over Assisi og dalen med usædvanlig varme, der ligesom ikke bare lover nyt forår i naturen men også i Menneskeheden, ja alle riger på jorden.

Krisen mellem den muslimske og den vestlige verden efter Muhammed tegningerne

Februar i Assisi har naturligvis også været præget af krisen mellem især Danmark men også andre vestlige lande på den ene side og mange muslimske lande på den anden side. Snakken går livligt mellem os, der bor i Assisi, og interessant er det for mig at opleve de mange kommentarer til konflikten ovenpå Muhammed-tegningerne i Jyllands-Posten. Om ikke før er Danmark, som nu befinder sig i sin alvorligste udenrigspolitiske krisesiden 2. Verdenskrig, for alvor kommet på landkortet også her i Italien. Alle synes at forholde sig til denne friktion, der er vokset til ikke bare at være et spørgsmål om mange muslimers følelse af krænkelse og vrede over en dansk avis' ufølsomme brug af ytringsfriheden og regeringens håndtering af sagen i starten, men også en dybereliggende vrede hos de muslimske befolkningsgrupper, der ser Europa eller hele Vesten som uforbederligt fjendtlige over for Islam. Da de fleste i Assisi ved, at jeg stammer fra Danmark, har jeg haft uventet mange spontane samtaler med spørgsmål og kommentarer. Det er mit indtryk, at der overalt i Italien debatteres ytringsfrihed og øvrige værdier og idealer, vi ønsker at kæmpe for i Vesten, kombineret med forsøg på at nå en endnu dybere forståelse af vilkårene i de lande i Mellemøsten, Afrika og Asien, hvor snart sagt alle former for politisk undertrykkelse, magtmisbrug, ulighed, elendighed og fattigdom er nogle af de dybere rødder til de store afmagtsfølelser, vi ser udspillet i denne konflikt.

Naturligvis tages der generelt i Italien som i hele Vesten og også hos mange i muslimske lande afstand til de grupper af ekstremister, der misbruger religion til at fremme ufred, separatisme, angst og mistillid, og hvis protester resulterer i trusler, vold, hærværk afbrændinger og dødsfald. Men også i Vesten har vi en udviklingsopgave, der peger mod et højere niveau af modenhed, sensitivitet og forståelse for andre kulturer. Vi må lære, at alle former for frihed, herunder ytringsfriheden, bør bruges med ansvarlighed, omtanke og indlevelse og ikke til en forhånende provokation bare for at markere den totale, individuelle ytringsfrihed ikke mindst i en tid, hvor forholdet mellem den islamiske del af verden og Vesten - inkl. forholdet til muslimer i vore egne lande i Vesten - er præget af så megen friktion efter terrorangrebet d. 11. september 2001. Jyllands-Postens Muhammed tegninger synes jo dermed blot at være blevet "dråben, der fik bægeret til at flyde over".

Vort primære ansvar som individuel borger og befolkningsgruppe er jo at "fejfe for egen dør", og der er masser af misforhold at tage fat på i vor del af verden: Den stadigt mere skingre tone i indvandrerdebatten igennem de sidste år, der har tendens til at demonisere de muslimske befolkningsgrupper i vore lande, fremmedfrygt, intolerance, manglende åbenhed og fleksibilitet i samfundet til at tilbyde indvandrere et job, der står i forhold til deres kunnen og uddannelse samt en lovgivning i Danmark og andre europæiske lande, der i for høj søger at lukke af for flygtninge og familiesammenføring. På den anden side har alle indvandrergrupper naturligvis et lignende ansvar for en aktiv medvirken til integration i deres nye hjemlande med respekt for landets idealer, historie, religion, kultur og love. Samtidigt har alle moderate islamiske befolkningsgrupper i Vesten og i verden som sådan en meget stor opgave med at lægge afstand til alle de radikale tolkninger af Islam, og til at stå frem og demonstrere, at Islam som alle de øvrige verdensreligioner er lig med højere idealer om næstekærlighed, barmhjertighed,

forsoning, fred og frihed. I Danmark og andre lande i Vesten synes da der også nu at være en sådan proces i gang, hvor nye samarbejder på tværs af hidtidige skel og flere idealistiske netværk og foreninger ser dagens lys, og hvor mange fredelige manifestationer finder sted

Selvom den stærkt tilspidsede konflikt grundlæggende er ulykkelig og meget beklagelig, er det glædeligt at følge den megen debat og dialog, denne krise medfører på alle niveauer i samfundslivet, inkl. i alle større organisationer og samarbejdsorganer på Jorden. Store fredssøgende personligheder som Kofi Annan, Dalai Lama og Desmond Tutu har engageret sig i problematikken, og også mange helt "almindelige" mennesker har taget initiativer, der kan føre til forsoning og en ny og forhåbentligt dybere vej fremad mod en fredelig og gensidigt berigende sameksistens med vore brødre og søstre i de muslimske lande, og ikke mindst i vore egne lande i Vesten. Hele menneskeheden har brug for alle gode kræfter overalt, herunder vore muslimske medborgere, så der dannes en stærk modpol af broder-/søsterskab til de destruktive kræfter. Men det er jo i friktionens ild - i mødet mellem det rigtige og det forkerte - at vi har mulighed for at lære mest. Forskellighed og mangfoldighed kan gøre os stærkere og være til dyb berigelse, og alle trænes vi i denne tid i at respektere andre befolkningers religioner og kulturer som et afgørende fundament for en verden uden krig og undertrykkelse. Jeg har modtaget mange e-mails i den senere tid fra spirituelle mennesker, der har engageret sig i konflikten med opfordringer til bl.a. underskriftsindsamlinger med forsoningsbestrebelse, lystjenester og fredsmeditationer. *Viljen og vedholdenheden til at danne en stærk modpol af lys, kærlighed og broder-/søsterskab i et indre guddommeligt samarbejde, som vi er mange, der gør mest gavn ved at prioritere, synes at være voksende, for aldrig før har jeg i en krisesituation modtaget så mange e-mails.*

Derfor er også denne krise en måske enestående mulighed for en større bevidsthedsudvikling hos mange mennesker omkring hvilke idealer, værdier og normer, vi bør kæmpe for, og hvordan vi alle har mulighed for at gøre en forskel. På længere sigt kan krisen dermed være en af de erfaringsdannelser, der hjælper en større del af menneskeheden til et bevidsthedsløft her ved overgangen til Den Nye Tid.

Dialog mellem Islam og Assisi

Som følge af den tilspidsede situation dedikeres dette nyhedsbrev til dialogen med Islam. Det er jo en kendsgerning, at det generelt synes ekstra vanskeligt i tiden efter terrorangrebet d. 11. september 2001 at etablere dialog til Islam sammenlignet med den dialog og det venskab, der efter 1965 og Det 2. Vatikanerkoncil er knyttet mellem de kristne kirker på den ene side og øvrige verdensreligioner på den anden side. I mine år i Assisi har jeg været med til at modtage grupper af pilgrimme fra snart sagt alle tænkelige traditioner og religioner, dog aldrig muslimer eller jøder. Der har dog altid været muslimske religiøse ledere til stede ved de interreligiøse møder, højmesser og fejring, der har været afholdt i Assisi, og en af de muslimske repræsentanter, som trofast møder op på Sacro Convento og til øvrige interreligiøse møder, der afholdes rundt omkring i Italien, og som Pater Mizzi deltager i, er Perugias imam, Mohammed Abdelatif Cader. Jeg har lært ham at kende som en karismatisk, visionær og fredselkende mand, der kommer med meget smukke og universelle bidrag til møderne. Der er et specielt øjeblik, jeg ikke glemmer, nemlig under den store fest for Frans i oktober 2004. Padre Vincenzo Coli, Sacro Convento's leder, som havde inviteret Mohammed Abdelatif Cader til både

højmessen og talerne fra balkonen, tog ordet efter de prominente talere og opfordrede imamen til sammen med sig at bede Fadervor, hvor imamen i stedet for at indlede med "Fadervor" sagde "Allah". Det vakte opsigt og glæde, at en kristen og en muslimsk leder stod fordybet i bøn sammen foran tusinder af mennesker, og budskabet nåede også ud over Assisi, idet det blev transmitteret direkte af fjernsynet over hele Italien.

Da Pater Mizzi siden 1960 har været dybt engageret i en mission med at skabe dialog mellem de kristne kirker og siden 1973 mellem verdens øvrige religioner, har jeg på grund af den nuværende krise bedt ham om at videregive nogle af sine erfaringer med dialog med Islam. Han fortæller:

"Dialogen med Islam startede i Assisi for over 20 år siden, og den blev meget omfattende efter det store, historiske fredsmøde i Assisi d. 27. oktober 1986, hvor religiøse ledere fra alle verdens religioner mødtes i Assisi for at bede for fred. Der var også mange muslimske repræsentanter til stede ved dette møde, og til alle de efterfølgende mange interreligiøse møder, der udsprang af dette fredsmøde. Om de er afholdt her i Assisi, i Italien, i Europa eller på noget andet kontinent i verden, har islamiske religiøse ledere altid deltaget. Endnu mere indgående dialog havde jeg med de religiøse ledere – herunder de muslimske repræsentanter – når vi satte os omkring et bord for at tale om fred og om løsninger på verdens mange problemer. Mit indtryk af de muslimske ledere, som jeg mødte på alle disse møder rundt om i verden, har altid været særdeles positivt. De er fredselskende mennesker, der er meget opsat på at finde løsninger på problemerne mellem verdensreligionerne og i verden som sådan.

I den nuværende situation med spændinger mellem den vestlige overvejende kristne verden og den muslimske verden er det nødvendigt, at vi skelner mellem de moderate muslimer og dem, som er mere eller mindre fanatiske. Moderate tilhængere af Islam er i stort, stort overtal, men fylder desværre generelt meget mindre i mediebilledet. De moderate muslimer har ikke væsentlige problemer med at respektere tilhængere af andre religioner.

På besøg i muslimske lande

*Som et eksempel på denne respekt og fredelige sameksistens kan jeg nævne vor ordens franciskanske kirke i **Istanbul, Tyrkiet**. Kirken er dedikeret til en af de største franciskanske helgener, Sankt Antonius af Padua (se nyhedsbrev fra marts 2005 med en beskrivelse af Sankt Antonius). Tirsdag i hver uge er dagen for vor ordens hengivenhed til Sankt Antonius, og mange muslimer i Istanbul ved dette. Alle tirsdage er vor kirke fyldt med muslimer fra tidlig morgen til sen aften. På besøg i Istanbul har jeg selv set bedende imamer og øvrige muslimer ventende uden for kirken på, at denne skulle åbne om morgenen. Vi har en statue af Sankt Antonius i kirken, og muslimerne går hen til denne statue, tænder lys og beder. Derefter går til statuen af Jesu hellige hjerte og beder, og endelig går de til statuen af Maria, hvor de også beder. Hver tirsdag tænder muslimerne i denne kirke 5-6.000 lys. Ikke engang i Assisi eller i Padua, som rummer Sankt Antonius grav, tændes der så mange lys på én dag. Alle disse muslimer har en særlig hengivenhed for bl.a. Sankt Antonius, og derfor går de til en kristen kirke for at bede deres muslimske bønner.*

I Tyrkiet findes også Efasus. Efasus er ifølge den kristne tradition stedet med Jomfru Marias hus, efter at hun sammen med Evangelisten Johannsen forlod Det hellige Land efter korsfæstelsen af Jesus. Når jeg taler om "tradition" i Den Katolske Kirke, så bygger disse på de fortællinger og overleveringer, der er gået fra mund til mund gennem århundrederne. Traditionen omkring Marias hus i Efasus er faktisk bekræftet i vor tid af en tysk kvinde, der modtog nogle visioner, hvor hun blev vist et hus, som tilhørte Maria. Beskrivelserne af huset passede til Marias hus i Efasus. Ifølge traditionen døde Maria i dette hus i Efasus i en høj alder, og herfra blev hun optaget i himlen og kronet som himlens dronning. Også til Marias hus i Efasus strømmer muslimer i tusindtal – især kvinder – som med deres børn og måske børnebørn søger hjælp hos Maria via deres bønner samtidigt med, at de tager vand fra Marias kilde for at bringe det med hjem som drikkevand og til brug for anden healing.

Når der i de muslimske lande, for eksempel i Marokko, Nigeria, Libyen, etc. er kristne processionser med statuer af Maria, Jesus, Frans etc., er det almindeligt, at også masser af muslimer tager del i dem. Mange muslimer har meget stor kærlighed til Maria, og en statue af hende er altid smykket med mange halskæder, armbånd etc., som er givet til hende af muslimer. Også statuen af f.eks. Sankt Antonius i Istanbul er smykket med smykker, som muslimerne har skænket.

Alle de muslimske religiøse leder og almindelige muslimer, jeg har mødt, har alle taget skarp afstand til terror. Jeg husker, hvordan flere muslimer har sagt til os andre på møder: "Kald dem ikke fundamentalister, men kald dem ekstremister eller terrorister. Fundamentalist betyder egentligt en person, der føler en religion ifølge dens fundament, men disse ekstremister følger ikke Islams grundlæggende værdier." Altid tog de muslimske ledere del i vor fælles fordømmelse af de muslimer, der misbruger religion for at fremme egne formål.

Personlige erfaringer med islamitiske ledere

Foruden alle disse interreligiøse møder har jeg også haft flere mere private og personlige erfaringer med muslimer. Et eksempel herpå er **Perugias Imam, Mohammed Abdelatif Cader**. Vi er igennem årene blevet meget nære venner. Når jeg har inviteret ham til et møde i Assisi eller andetsteds, er han altid kommet, og det er indtil i dag sket mange, mange gange. Sidste år var vi for eksempel i Bari i Syditalien sammen (se nyhedsbrev fra maj 2005). Han gav mig et lift i sin bil, og på vor 7 timer lange køretur havde vi lejlighed til at tale dybere om mange emner. Hans bidrag på møderne er altid præget af fred, forsoning, respekt og dialog, og han gør et stort arbejde omkring den fredelige sameksistens mellem muslimer og kristne i Perugia og Umbrien.

En anden personlig erfaring er mit møde med **Yaser Arafat**, den afdøde leder af Det Palæstinensiske Selvstyre. Jeg husker, da han af verdenssamfundet blev anerkendt som en officiel repræsentant for palæstinenserne. Kort efter kom han på en rejse til Italien. Arafat blev først modtaget af Pave Johannes Paul II i Rom, og derefter tog han til Perugia. Efter modtagelsen i Perugia ønskede han at tage til Assisi for at møde franciskanerne på Sacro Convento, fordi vi havde gjort meget godt for palæstinenserne – også med økonomisk hjælp. Ikke fordi vi franciskanerne havde penge at give dem, men vi havde bedt mange andre mennesker også politikere om at skaffe penge til de fattige palæstinensere. Sammen med lederen af Sacro Convento modtog jeg Yaser Arafat ved

indgangen til vort kloster. Efter et møde på klosteret, hvor vi talte om, hvad der kunne gøres for at fremme fred mellem jøder og palæstinensere og begge parters ansvar herfor, udvekslede vi gaver. Yaser Arafat gav mig et kobberstik med Den sidste Nadver, som jeg er meget glad for. Det er en særlig skat for mig at have fået et billede af Den sidste Nadver af en palæstinenser. Vi gav ham noget jord fra området nær Frans' Basilika til at blande i jorden i Palæstina, især i Betlehem, som et tegn på venskabet mellem franciskanerne og palæstinenserne. Det, der gjorde størst indtryk på mig, var vort efterfølgende samvær i Frans' Basilika. Først gik vi til Frans' grav i krypten. Vi startede med at bede i stilhed, men så sagde jeg: "Vi beder altid for fred ved Frans' grav. Nu vil jeg bede for fred på jorden, og specielt i Palæstina og Israel. Jeg vil bede for fred for dit folk". Jeg fremsagde herefter Fadervor på maltesisk. Det maltesiske sprog er meget lig det arabiske, så Arafat kunne forstå mig. Jeg løftede mine hænder og startede: "Fadervor, du som er i Himlen ...". Efter et øjeblik så jeg, at Arafat bad sammen med mig med sine hænder løftede, og tårer rendende ned af kinderne. Det var uden tvivl det mest betydningsfulde øjeblik under hans besøg hos os. Efter bønnerne ved Frans' grav gik vi rundt i kirken, og da Arafat så freskoen af Giotto, som forestiller Jesu fødsel, sagde han: "Åh, dette er Betlehem". Da Arafat så Giottos fresko af Frans sammen med den muslimske sultan, udbrød han: "Se der, det er Frans med muslimerne. Den første kristen som havde dialog med muslimer". Det var i 1219!

Arafat stammede fra Betlehem, og han holdt meget af sin fødeby som stedet for Jesu fødsel. Hvert år under den kristne midnatsmesse julenat deltog han altid i messen, og hans hengivenhed for kristne var meget stor. Han ville ikke tillade nogen at skade kristne.

Et andet særligt møde med en muslimsk imam fandt sted i Japan. Religiøse leder fra hele verden havde et smukt møde i et Shinto tempel efterfulgt af en interreligiøs fejring. Under fejringen blev jeg inviteret til at give et kristent budskab, og jeg gik til podiet og sagde: "Jeg er meget taknemmelig over for jer, som inviterede os til dette møde, men jeg er endnu mere taknemmelig over for Gud, fordi Gud bragte os her. Gud elsker os, fordi vi er hans børn" Jeg fortsatte mit budskab og vendte derefter tilbage til min plads, hvor jeg sad ved siden af en imam, en gammel, meget hellig mand. Han sagde til mig: "Åh, det var smukt, det du sagde, men vi kan ikke sige, at vi er Guds børn, for Gud er ikke gift. Gud har ingen hustru". Vi startede en dialog, hvor jeg forsøgte at fortælle ham om Guds spirituelle faderskab til os alle, og han gav sine forståelser. På trods af, at vi ikke til fulde kunne følge hinandens forståelser, havde vi en vidunderlig dialog. Og dette er netop dialog i den smukkeste betydning af ordet – respekt for hinandens forskellige forståelser.

Dialog inden for det teologiske område er stadigvæk meget vanskelig med muslimer, men også med jøder, buddhister etc. Det er langt lettere af have dialog omkring spiritualitet, for der er mange områder, for eksempel bøn, meditation, faste, som vi har til fælles. Det er også let at have dialog om mange af verdens problemer. Dialogen mellem verdensreligionerne omkring for eksempel fred, vold mod kvinder og børn, miljøspørgsmål, retfærdighed etc. er meget konstruktiv og frugtbar.

Erfaring fra Israel og Palæstina

Jeg har været på tre besøg i Israel og Palæstina til forskellige former for interreligiøse møder. I år 2000 var jeg inviteret på grund af nogle særlige fejring og et virkeligt godt internationalt møde med mennesker primært fra Israel og Palæstina, men også

mennesker fra mange andre lande deltog, bl.a. Dalai Lama. Under en del af mødet var vi ca. 35 religiøse ledere samlet omkring et bord for at tale om Israels og Palæstinas problemer. Naturligvis gav Dalai Lama et meget smukt bidrag, men også deltagerne fra Israel og Palæstina, jøder og muslimer, gav smukke bidrag. Der var nogle øjeblikke under møderne, hvor disse meget spontant konfronterede hinanden med deres lidelser. Jøderne talte om deres store lidelse på grund af de palæstinensiske terroristaktiviteter, og palæstinenserne talte om deres store lidelse på grund af mangel på frihed, mange af dem var blevet dræbt af israelske soldater, fattigdom, etc. Denne åbenhed om egen lidelse gav ikke anledning til nogen konflikt mellem de deltagende jøder og palæstinensere, men det syntes som om, at evnen til medfølelse og større følelse af samhørighed blev styrket i denne åbne dialog. I dag er der en lang række foreninger, associationer og organisationer i Israel med muslimer, jøder og kristne, som arbejder meget hårdt for at bringe fred og forståelse mellem menneskene i Mellemøsten.

På mit spørgsmål til Pater Mizzi omkring den nuværende konflikt mellem Danmark og store dele af den muslimske verden, svarede han:

”Efter min opfattelse var det ikke klogt at provokere muslimerne på denne måde med tegninger, der latterliggør Muhammed. Det er aldrig klogt at latterliggøre en anden religion eller en anden person. På den anden side er en reaktion, som den vi ser komme til udtryk i nogle muslimske lande med vold, afbrændinger og drab af mennesker, noget vi naturligvis må tage afstand fra. Religion må ikke misbruges af politiske grunde. Alle har vi noget at lære af denne konflikt.

Rødder til konflikten mellem Vesten og de muslimske lande

I Vesten må vi forstå, at problemet mellem vor verden og den muslimske verden startede for mange år siden. Faktisk startede den i middelalderen med korstogene, hvor de kristne drog ud for at bekriige muslimerne. I nogle tilfælde var det et forsvar mod en muslimsk invasion, men i mange andre var det kristne erobringer i muslimske områder. Også kolonitiden bidrog til at danne rødderne til vore nuværende spændinger i verden. Europa drog ud for at kolonisere mange lande i Afrika, i Østen, i Latinamerika, etc. Koloniherrerne blev meget rige ved at udnytte de koloniserede lande. Primært i det sidste århundrede forlod koloniherrerne igen lykkeligvis disse lande, men de tog rigdommene med sig og efterlod befolkningen fattig. Så er der også spørgsmålet om militær magt. Vesteuropa og især USA er overlegne militært set, hvilket er voldsomt provokerende for mange muslimske lande, som ønsker at skaffe sig samme våbenmagt, således at de kan bekæmpe ethvert land, også os i den vestlige verden.

Med andre ord eksisterer der en stor ubalance mellem Vesteuropa og USA på den ene side og muslimske lande på den anden side. Desværre er jorden stadigvæk opdelt i den rige verden og i den fattige verden. Dette er uacceptabelt. Medmindre der nås en meget større balance, vil der fortsat være spændinger. Som vi har set det, kan selv det, som synes som en lille gnist, starte en stor brand. Vi har et stort ansvar i Vesten for at hjælpe de fattige mennesker overalt på jorden og for, at der via vor hjælp og offervilje gradvist skabes en balance, hvorpå et dybere niveau af fredelig sameksistens kan blomstre. Igennem historien har masser af mennesker fra forskellige religioner, også muslimer og kristne, levet lykkeligt sammen, og det har vi stadigvæk muligheden for. Gennem venskab og dialog kan freden genoprettes. Det er vigtigt, at vi alle i Vesten omslutter muslimer –

og naturligvis alle andre mennesker – med kærlighed og medfølelse, samtidigt med at vi står fast på, at nu må den eskalerede vold ophøre.”

Som afslutning fortæller Pater Mizzi denne lille historie, der er endnu et eksempel på dialog, der kan føre til venskab og fredelig sameksistens:

”Også Evangelisten Johannes døde ifølge traditionen i Efasus, og han grav findes i ruinerne af en stor, kristen kirke, som stadig findes i Efasus. Efter mit besøg i Marias hus og ved Johannes’ grav gik jeg over gaden til en lille moske. Jeg hørte, at imamen kaldte til bøn, og jeg gik ind i moskeen, hvor jeg fandt imamen bedende alene. Jeg gik hen ved siden af ham og startede at bede mine kristne bønner. Efter at vi havde bedt sammen, begyndte vi en dialog om vore bønner, hvor jeg bl.a. talte om, at også jeg bad til Gud, Allah. Et øjeblik venskab opstod.

Da Pave Johannes Paul II aflagde besøg i bl.a. Syrien fik han en meget varm velkomst af den daværende syriske stormufti, som jeg også lærte at kende som en meget idealistisk og hellig mand. Han er død nu. Også Johannes Paul II var på besøg i moskeer, hvor han bad sine kristne bønner. En måde at starte fredelig dialog og venskab er at bede - også på hinandens hellige steder.”

Næste nyhedsbrev

Pater Mizzi og jeg rejser - som jer nok alle bekendt - snart til Danmark og Norge og vender først hjem til Assisi d. 27. marts om aftenen. Allerede godt en uge senere modtager vi 24 kvinder fra Danmark og Sverige, som deltager i det påskeretræte, der starter palmelørdag, d. 8. april. Det bliver derfor sandsynligvis først muligt at udsende næste nyhedsbrev i slutningen af april. Vil du gerne læse om den uendeligt smukke påskeuge i Assisi, kan jeg henvise til **ASSISI-NYT - APRIL 2005**, som du er velkommen til at rekvirere, hvis du ikke har det. Jeg kan dog først fremsende det pr. mail efter d. 27. marts.

Hjemmeside

En kær og meget kreativ Assisi-ven har doneret en hjemmeside til os. Vi er nu alle tre i fuld gang med at skabe denne, der forhåbentligt bliver endnu en måde at sprede *”the Spirit of Assisi”*. Det har været Pater Mizzis ønske i mange år, så vi glæder os meget til – nok inden for ca. 3-4 uger - at kunne aktivere hjemmesiden, som får adressen www.assisimission.net.

Bøn om fred i vor tid

Onsdag d. 1. marts er dagen, der i Den Katolske Kirke, kaldes askeonsdag, nemlig dagen, der med uddeling af askekorset markerer begyndelsen af den 40 dages kristne fastetid før fejringen af påskemysteriet (se nyhedsbrevene fra februar og marts 2005). Denne tid med ekstra bevågenhed på ydre og indre renselse og overgivelse for på stadig dybere måde at koble sig ind i påskens opstandelsesmysterium kan jo også bruges til bønner og meditationer, der fremmer fred på Jorden og i Menneskeheden. Pater Mizzi har i forbindelse med den nuværende krise mellem kristne og muslimer skrevet følgende bøn, som kunne være en af måderne at arbejde på for at styrke samarbejdet mellem Gudsriget og Menneskeheden:

A Prayer for Peace in our time

Lord, God of love and peace, humanity is today going through a time of great moral and physical suffering. There is much unrest among people, especially among those who profess the Christian faith and the faith in Islam.

We, Christians, ask you to forgive us for any acts of intolerance and lack of respect against the followers of other faiths. We ask you to forgive us for any acts or words of provocation to anger and to violence of which we are responsible. We sinned against you, against the commandment of love.

Lord, God of love and mercy, we ask you to forgive those who are committing acts of violence and religious fanaticism against other human beings, against children and woman, against innocent people. Make them realize that using religion for political reasons and as a means to violence and hatred is abusing religion and God himself.

Lord, God of mercy and compassion, make the people renounce to any sort of violence especially that violence which is done in the name of religion. Make people understand that peace is not achieved through violence, revenge and hatred but through prayer, compassion, love and dialogue.

Change the heart of those who commit terrorist activities, of those who in the name of God commit terrible crimes against the human family. Make them instead instruments of peace and reconciliation.

Lord God, in your mercy, grant us peace and joy and love for you and for the whole human family, indeed for the whole of creation

Amen

Kærlige hilsner fra Assisi – fred og alt godt – og på glædeligt gensyn i Danmark og Norge

Bente

Bente Wolf ♦ Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Tlf. +39 075 8155 278 ♦
e-mail: benteassisi@libero.it